Уважаеми Николай Лилиев,

Днес е Вашият юбилей и осми рожден

ден. Може би малцина са тия, които знаят добр
Но мнозина са онзи, които могат да си
дадат сметка за краткото царуване в об
и за Великолепната Виражба в областт
на нашата поезия и, следователно, в театъра
Вашите вериги и олайващо фонии сти
ховорения ви ловяха дълго години, а пре
изумеността ни дължеше много за изкорд
вето на някои граматики в нашия език
Заедно с оригиналните си творби,
Вие ни дадохте и отлични преводи — в
стихове и в проза — на много френски
руски и немски класици.
Музиката на Вашата орехорама реч
винаги ни е звучала в душата и ние
то-лето сме обичали грубостите на
живота. Но ония грубости като че ли слу
тика музата Ви и ни накарака да за
ключим строго си — сякаш за да забав
зиме чисти вариите си всеки.
И дойдоше ври вак в театъра. Щам
което всичко е бурно, което всичко е за
няй, за мълката: което всичко кипи и
гори — и онекоако в нашите планини
да изгорите и Вие. И ирека да бодисане
последна жертва на изкуството.
И цели 25 години бяхте некоронован
дирекгор на театъра.
При нас Вие заработихте вадлъбо:
превеждане, отресък иноземни пиеси, да
зеки грамотността, помагаке на всички